

Ἄνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς Ἕλληνας ἐκδύτας

Εἶμαι ἓνα μεταπολεμικὸ ἀγόρι
Τυλιγμένο μέσα σὲ συναλλαγματικές
Ποῦ ἔληξαν τὸ ἴδιο βράδυ
Ποῦ
Ἄλλαξε χρῶμα τὸ μάρμαρο
Καὶ μᾶς πῆραν τὴ γεύση τῆς ἱστορίας
Ἄνάμεσα ἀπ' τὰ χεῖλη μας.

Σᾶς τὸ φωνάζω
Παλιοὶ καὶ νέοι μου σύντροφοι
Καὶ σεῖς ποῦ δὲν βρήκατε ἀκόμα
Τὸν καιρὸ νὰ μ' ἀγαπήσετε
Πῶς ἂν δὲν εἶμαι σπίτι μου τὴν ὥρα
Τοῦ ραντεβοῦ μας
Θὰ μὲ βρῆτε σ' ἓνα παράρτημα ἀπογευματινῆς ἐφημερίδας
Νὰ κηρύττω τὰ μάτια σας ζεστὰ ἀπὸ σφαῖρες
— Σὰν ὠριμο πλατὺ Βαλκανικὸ χαμόγελο —

Σήμερα
Ποῦ δὲν ἔχω παράθυρο γιὰ νὰ δεχτῶ τὸ σύνθημα
Ποῦ δὲν ἔχω τὰ μάτια μου κατάσαρκα στὰ μάτια σας
Δώστε μου μιὰ σελίδα σ' ἓνα δεμένο βιβλίο
Ν' ἀποθέσω τὸ ἐρωτικὸ μου ποίημα
Σταλαγματιὰ · σταλαγματιὰ
Σὰν ἀσφάλεια ζωῆς,
Ἐμπρησμοῦ ἢ
Θανάτου.

Περιμένω καρτερικὰ τὸ φωτογράφο σας
Γιὰ τὸ προφίλ
Ποῦ μοῦ ζητήσατε
Δίπλα στὸ βιογραφικὸ μου σημείωμα.

ΡΟΒΗΡΟΣ ΜΑΝΘΟΥΛΗΣ

Πλατεῖα Συντάγματος 7.30 μ. μ. καλοκαίρι

Δὲ μὲ συντροφεύει ἐδῶ καμμιά αἴσθησι,
δὲ μὲ ζεσταίνει δὲ μὲ παγώνει καμμιά παρουσία.
— Τί θὰ πάρει ὁ κύριος ;
Ἕνας καφὲς ὥστόσο θὰ μπορούσε νὰ σταθεῖ κοντά μου,
ἕνας τόσοσ δὲ καφὲς, ἕνα τόσο δὲ πηγαδάκι μαῦρο.
Κυρίες μου καὶ κύριοι συνεχίστε τὸ παγωτό σας,
εἶμαι ἓνα ἀντικείμενο δίχως σημασία.
(Καρέκλες πράσινες, κόκκινες, θαλασσιές,
τραπέζια κίτρινα, γκρίζα, καφετιὰ,
παράθυρα, περίπτερα, φῶτα, αὐτοκίνητα, κυπαρίσσια.
χρῶματα, χρῶματα, χρώ—)
Ἄ, εἶμαι ὁ τυραννισμένος νοῦς
ποῦ μάταια ἐρευνᾷ τὸ σκοτεινὸ σας βάθος ἀνθρωποῖ μου
μ' ἔτοιμη τὴν κραυγὴ : σᾶς ψαύω, σᾶς βρίσκω !
Σεῖς εἴσθε τὸ φευγαλέο, τ' ἀσύλληπτο
κι' ἐγὼ ὁ ἀνώφελος κόπος.
Συνεχίστε τὸ παγωτό σας.
— Τί θὰ πάρει ὁ κύριος ;
— ὦ, τίποτε τίποτε ποῦ θὰ μπορούσες νὰ μοῦ δώσεις, φίλε μου.
Πλατεῖα Συντάγματος, 7.30 μ. μ. Καλοκαίρι.

ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΣΚΙΑΔΑΣ